
Gilan

het verhaal van Gilan Ezzat

"Ik ben Gilan. Ik ben een vrouw die graag en veel lacht, een vrouw ook met de power van een heel leger. Ik ben geboren in Egypte, in het jaar dat de Camp David-akkoorden gesloten werden voor meer vrede in het Midden-Oosten. Voor mijn innerlijke vrede, sloot ik met mezelf de nodige akkoorden."

verteld door stephanie lemmens

Opgroeien onder vaders wil

Ik groeide op als middelste kind van een gezin van vijf, met twee oudere broers en twee jongere tweelingzusjes. De tweeling werd geboren toen ik zeven was. Dat zette mijn leven helemaal op zijn kop: vanaf dan draaide ik mee in de dubbele shift van mijn moeder. Wasbeurten, flesjes opwarmen, flesjes geven, luiers verversen: ik keek aandachtig toe hoe mijn moeder het deed en voerde vervolgens met zorg uit wat van mij verwacht werd.

Mijn beide ouders werkten: mijn moeder als directrice van een postbedrijf, mijn vader als diensthoofd aan de universiteit. Toen mijn vader naar Saoedi-Arabië vertrok voor het werk – dat was vóór de tweeling geboren werd – verhuisde het gezin mee. Mijn moeder aardde niet in het land – gesluierd rondlopen en niet meer buitenshuis werken, waren niet aan haar besteed – en enkele jaren later keerden we terug naar Egypte.

Bij terugkeer nam ik mijn balletlessen opnieuw op; dat was wat ik het allerliefste deed. Na enige tijd gebod mijn vader me ermee te stoppen want hij vond dat mijn schoolresultaten eronder leden. Ik begreep er niets van: ik haalde steeds voldoende en heb nooit een vak of jaar moeten overdoen. Maar mijn woord verdween in het niets naast het zijne. Zo bezegelde hij ook het lot van mijn broers toen hij besliste dat ze niet mochten doorstromen naar het algemeen, secundair onderwijs. Ik kreeg die kans wel, maar dat geluk was van korte duur.

Na het secundair, schreef mijn vader me in voor verdere studies boekhouden. Uiteraard was ik blij dat ik kon verder studeren maar erg blij was ik niet met zijn keuze. Ik behaalde steeds goede punten voor wiskunde maar dat was uit plichtsbesef, niet uit ambitie. Ook al was ik ondertussen achttien, mijn vaders wil was nog steeds wet.

De touwtjes in eigen handen

Toen ik met een vriendin een bezoek bracht aan de school waar haar moeder als sportleerkracht werkte, gingen mijn ogen open: dit was ook mijn droomjob. Ik schreef me stiekem in, slaagde voor de fysieke proeven en kon starten aan de opleiding. Ik bracht alles in gereedheid en pas dan vertelde ik mijn ouders dat ik van studie was

veranderd. Mijn vader was razend. Zo razend dat hij me enkele rake klappen verkocht. Het was de eerste en enige keer dat hij me geslagen heeft. Eenmaal weer bedaard, nam ik de tijd hem uit te leggen dat hij niet het recht had om te bepalen wat ik graag doe in het leven. Wonder boven wonder, en met een beetje hulp van God, stemde hij in met mijn keuze.

Na vier jaren rondde ik de opleiding af en ging aan de slag als sportleerkracht. Kort daarop trouwde ik en werd mijn eerste zoon geboren. Mijn man werkte in het buitenland en na een jaar vervoegde ik hem. Mijn vader probeerde me nog te overhalen in Egypte te blijven maar ik legde hem uit dat je als vrouw nu eenmaal bij je man blijft, net zoals mijn moeder ook bij hem bleef. Hij stemde uiteindelijk toe en zo kwam ik in 2002 in Brussel terecht.

Mijn lijf, mijn keuzes

In Brussel liep ik in eerst instantie verloren. De enige buitenlandse taal die ik goed sprak was Engels en mijn noties Frans waren erg beperkt. Mijn Marokkaanse burens begrepen mijn Arabisch maar hun taal was voor mij Chinees. Ik bleef niet bij de pakken zitten en schreef me in voor een cursus Frans. Zo, en via de school van mijn zoon, kreeg ik beetje bij beetje de taal onder de knie. Uiteindelijk begreep ik dat er in Brussel nog een andere, officiële taal werd gesproken: Nederlands. Ook daarin zou ik me later, beetje bij beetje, verdiepen.

Ik ontmoette gaandeweg heel wat mensen en omringde me met een heleboel vriendinnen, vaak van Egyptische origine. Op een dag besliste ik een hoofddoek te dragen, mijn nagels te lakken en me te maquilleren. Niet lang daarna besliste ik weer af te zien van de hoofddoek; ik had nooit in mijn leven een hoofddoek gedragen en het stuk zijde op mijn hoofd wilde maar niet wennen.

Toen zei mijn man iets dat mijn wereld door elkaar haalde: “Ik wil niet samenleven met een vrouw die geen hoofddoek draagt.” Nochtans droeg ik geen hoofddoek toen we trouwden. Nochtans droeg ik geen hoofddoek toen ik hem volgde naar België. Nochtans droeg ik geen hoofddoek toen ik hem onze eerste zoon schonk, ook niet toen ik hem onze tweede zoon schonk.

Ik was verbouwereerd dat hij dat stuk stof zo belangrijk vond. We gingen uit elkaar, na vijftien jaren huwelijk. Mijn vriendinnen wisten me te overhalen hem een tweede kans te geven. Dat deed ik maar uiteindelijk zette ik er toch definitief een streep onder. Mijn moeder leerde me een sterke vrouw te zijn en op te komen voor mezelf. Het heeft ook geen zin samen te blijven als je elkaar niets meer te bieden hebt. We spreken elkaar nog regelmatig over de opvoeding van onze jongens, daar zijn we ten slotte samen aan begonnen.

Een nieuwe start

In 2016 kreeg ik een telefoontje van de maatschappelijk werkster van het OCMW. Dat telefoontje zou mijn leven veranderen: ik mocht aan de slag als onthaalmedewerkster in de Brusselse Brazilian Jiu-Jitsu Academy. In België had ik tot nu toe enkel losse baantjes gehad: bij het fitnesscentrum als aerobic coach, in de voor- en naschoolse kinderopvang en als huishoudhulp. Van jiu-jitsu had ik nog nooit gehoord maar dat was geen vereiste om er te mogen starten. Vanaf dag één voelde ik me welkom bij de collega's.

Toegegeven, eerst vond ik gevechtssporten niets voor meisjes; geef mij maar zwemmen of ballet, een sport waar je geen blauwe plekken aan overhoudt. Toch besloot ik om de sport na verloop een kans te geven en ontdekte ik hoeveel innerlijke kracht ik nog in me had. Eerst vroeg ik de trainers of ik mee de zaal mocht klaarzetten en na verloop van tijd werd ik ingeschakeld als hulptrainer. Omdat mijn zonen al ouder waren en me thuis minder nodig hadden, bleef ik ook 's avonds op de club hangen om te trainen. Als kers op de taart schreef ik me in voor een kampioenschap; mijn zonen kwamen me aanmoedigen met hun vrienden uit de wijk. Ik verging van de zenuwen maar ik was ook ontzettend fier!

Ik bleef intensief trainen en behaalde mijn blauwe riem. Ik volgde een cursus Nederlands en behaalde de opleiding voor sportanimatoren, in het Nederlands! De club bood me vervolgens een vast contract aan. Mijn zelfvertrouwen groeide en er kwam meer stabiliteit in mijn leven.

Ondertussen kregen mijn nieuwe partner en ik een dochter en probeer ik mijn tijd wat beter te balanceren tussen de club en het huishouden. Ik beman nog steeds het onthaal en geef wekelijks training in de wijkclubs. Ook werd me onlangs gevraagd of ik deel wil uitmaken van het middenmanagement. Daar denk ik nog even over na, want als ik me voor iets engageer, wil ik het goed doen.

La vie est un combat

Ik ben ondertussen vierenveertig en ik ben tevreden over de stappen die ik in mijn leven gezet heb. Mijn parcours was niet steeds even gemakkelijk en de keuzes die ik maakte evenmin: weggaan uit je land van herkomst, opnieuw beginnen, een nieuwe taal leren, weggaan bij je man, nog een nieuwe taal leren. Maar ik deed het.

Ik wil mijn kinderen alle kansen van de wereld geven. Ik probeer dit te doen volgens hun ritme en volgens wat zij willen in het leven. Ik wil het anders doen dan mijn ouders. Ik wil beter doen. Toch ben ik mijn ouders ontzettend dankbaar voor wat zij voor mij gedaan hebben. Mijn vader leeft niet meer maar ik ben er zeker van dat hij ontzettend trots zou zijn op de vrouw die ik geworden ben.

Soms, in het leven, heb je geen keuze. Je moet vooral blijven proberen, je moet blijven proberen om je dromen te realiseren. Soms slaag je, soms niet. En ook dat is niet het einde van de wereld want je kan het altijd opnieuw proberen: *“La vie est un combat et dans un combat on essaie de gagner, on essaie de réussir. Et pour cela, il faut s'entraîner.”*